

BỐ THÍ BA LA MẬT.

Thông thường, khi mình cho ai đó một cái gì, mình nghĩ người đó mang ơn mình.

Nhưng kỳ thật, nếu quán chiếu một cách sâu sắc, người mang ơn phải là chính mình mới đúng!

Bởi khi mình cho, tức là mình đang thực tập hạnh tu bố thí, xả ly, nếu không có đối tượng để bố thí, làm sao mình tu được?

Cho nên, làm phước là làm giàu phước đức cho chính bản thân mình, tu phước là tu bổ phước đức cho chính bản thân mình.

Có ai vì chính bản thân mình mà bắt người ta phải cảm ơn không?

Người Phật tử hộ trì Tam bảo cũng vậy.

Cúng dường cho quý Tăng Ni tịnh tài tịnh vật hoặc cúng dường xây dựng Tam bảo, có công đức rất lớn.

Quý Thầy ,quý Cô là người đứng ra gánh vác công việc xây dựng cho Phật tử, công bằng mà nói, người công người của, cùng nhau làm việc phước thiện, công đức như nhau.

Thế nhưng, thói thường khi bỏ ra một món tiền lớn, tâm lý “tôi dâng cúng” còn nặng, nên mình luôn muốn được quan tâm đặc biệt hơn, phải được nêu tên trên “bảng vàng”...

Chung quy đều xuất phát từ ý niệm ngã và ngã sở.

Vì vậy, việc làm phước thiện của mình không được viên mãn, nhất là khó đạt được kết quả tối hậu của pháp môn tu là đưa đến giác ngộ giải thoát.

*** Bố thí cúng dường mà không xuất phát từ tâm thanh tịnh thì khó tròn đầy công đức, phước báo.

Điều này giúp ta hiểu được câu trả lời của Tổ Bồ Đề Đạt Ma khi vua Lương Vũ đế hỏi ông bấy lâu xây chùa, đúc chuông, tạo tượng, bảo trợ Tăng Ni có được bao nhiêu công đức ?

Cho nên, để đạt được kết quả viên mãn trong pháp tu bố thí cúng dường, người Phật tử phải vượt thoát mọi ý niệm chấp ngã và ngã sở.

Như kinh Kim Cang dạy:

“Không có người thí, vật thí, đối tượng nhận sự bố thí”.

“Không nên trú ở sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp, không trú ở đâu cả mà làm bố thí” mới đích thực là Bố thí Ba la mật.

Thiện Tri Thức.

Namo Buddhaya.